

HÚS ÉS TŰZ IV.

BORN OF BLOOD AND ASH

vérből és hamuból született

fine
selection

Amikor a szerelem és a sors összecsap,
te melyik oldalra állsz?

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

BORN
OF
BLOOD
vérből és hamuból született
AND
ASH

HÚS ÉS TŰZ IV.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*A tanároknak és könyvtárosoknak – nem tudom, hogy csináljátok.
Mindannyian igazi hősök vagytok.*

Az Asher

NYKTOS, AKIT MÁS NÉVEN ASHERKÉNT, az Áldottként, a Lelkek Őrzőjeként, a Halandók és a Vég Ősi Isteneként, a Halál Ősi Lényeként és jelenleg Baromira Kibírhatatlanul Türelmetlen Istenként ismertek, egyáltalán nem akart a lakosztálya előtti folyosón álldogálni.

Ez volt az utolsó hely, ahol Ash lenni akart, miközben nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy a királynője – a szívtársa, a felesége, az egész világa – ott várja őt az ágyukban.

Alig néhány perce hagyta magára, de a teste szinte remegett a vágtyól, hogy visszatérjen hozzá. Hogy ránézzen. Hozzáérjen. Hogy megbizonyosodjon róla, hogy él, egészséges és biztonságban van. Hogy a Felemelkedése és az utána következő órák nem csupán valami csodás álom voltak.

Ash kétségbeesetten vágyott rá, hogy újra emlékeztesse magát arra, hogy mindazok ellenére, amit azért tett, hogy elzárja magát másoktól – még odáig is elment, hogy kivetette a kardiáját –, mégis egymásra találtak. Áttörték a mellkasukon feszülő vastag pajzsokat, és darabokra zúzták azokat az akadályokat, amiket egymás ellen emeltek. Ash akarata olyan erős volt, hogy még a sorsnak is ellenszegült. Ők *ketten* ellenszegültek a sorsnak.

Mindez valami teljesen kiszámíthatatlan miatt történt.

Ami ismeretlen és meg nem írt.

Az egyetlen dolog, ami hatalmasabb, mint a Sorsok...

Az igaz szerelem, ami a szívből és a lélekből fakad – amikor ketten *szívtársak*.

De ez a beszélgetés Nektasszal fontos volt. Sort kellett rá keríteni.

Így hát türelmes lesz.

Vagy legalábbis elviseli ezt a várakozást.

– A birodalom csendes – szólalt halkán Nektas.

– Egyelőre.

– Egyelőre – helyeselt a draken, miközben vérvörössel csíkozott fekete haja a vállára hullott. – Az Árnyékföldek és Vathi közötti határok csendesek. Az égen sincs mozgás. Attes és Kyn részéről sem történt semmi.

Asht nem különösebben aggasztotta Attes, nem mintha nem akarta volna lenyúzni a bőrt annak az átkozottnak a csontjairól. Ökölbe szorult a keze. Nem. Ő az Egyetértés és a Háború Ősi Lényének fivérért akarta lassan, fájdalmasan felkoncolni – kezdve azzal, hogy minden egyes szóért, amit Ash fogságban tartása alatt hozzá intézett, egy csíkot hasít le a másik húsból – akár igaz volt az a szó, akár nem.

– Őfelsége volt olyan kegyes, hogy nekem ígérje őt, miután ráun. – Kyn szemében különös, szadista öröm csillogott, miközben egészen Ash arcába hajolt, azt gondolva, hogy már teljesen megtört. – Ne gondold, hogy a lánynak tetszett, amit hallott. – Felnevetett. – Kétlem, hogy jobban fog tetszeni, amikor a farkam a seggében lesz, de majd csak megszereti. Még könyörögni is fog érte. – A szavai vérbe és hörgő káromkodásba fulladtak.

Ash épp annyira feszítette meg a csontláncokat, hogy megemelje a karját, és bele tudja vájni az ujjait annak a rohadéknak a torkába. Fél kézfeje bőre és egy darab csontja bánta, de egy cseppet sem érdekelte. Szívesen megtette volna újra meg újra. Ilyen erős volt a dühe.

És még mindig ugyanolyan erős volt.

Csak éppen eltemetve.

A csiszolt zafírszín szemek Ash tekintetébe kapaszkodtak. Még mindig nem szokta meg, milyen mostanában a draken szeme, de felismerte azt a pillantást. A megértést. Nektas tudta, mire gondol. Ehhez nem kellett kapcsolódás. Hiszen az ősi draken olyan volt neki, mint egy apa... és testvér egy személyben.

Nektas tekintete átsiklott Ash válla fölött a hálószoba ajtaja felé.

– Kolis továbbra is rejtőzködik.

Az árnyékok végigsiklottak Ash bőrén, a falikarok fényei pedig vadul vibrálni kezdtek a folyosón. A puszta név említése olyan zsigeri dühöt ébresztett benne, hogy az, amit Kyn iránt érzett... szinte semmiségnek tűnt mellette.

Mert Ash *tudta*.

Kolis is szeretett beszélni, mikor meglátogatta őt. A különbség csak annyi volt, hogy okosabb volt Kynnél, és mindig ügyelt rá, hogy biztonságos távolságban maradjon Ashtól, miközben úgy beszélt Seráról, mint-ha az övé lenne. Ash állkapcsa megfeszült, és a fények fellobbantak.

– Ash! – figyelmeztette halkan Nektas, ahogy belépett az ősi lény aurájába. Kék szemei ugyanúgy izzottak, mint a falilámpák fényei.

– Nyugodt vagyok – mormolta Ash, majd mély levegőt vett, és elnyomta magában a tomboló, sötét energiát.

Nektas felvonta a szemöldökét.

– Biztos vagy benne?

Ashnek nyugodtnak kellett maradnia.

– Igen. – Megköszöri a torkát, és elhalványultak körülöttük a fények. – Szerinted meddig marad így?

– Nehéz megmondani. Pár nap? Egy hét? – Nektas tekintete újra a hálszoba ajtaja felé villant. – Gondolom, Sera jól van.

Több mint jól volt. Ő maga a tökély. Ash mégis csak bólintott.

– Jól.

– Megnyugtató ezt hallani. – Nektas megállt egy pillanatra. – Még ha legutóbb halálosan meg is fenyegettél, amikor kopogtam.

Ash érezte, ahogy melegség kúszik az arcára. Tisztán emlékezett, hogy megfenyegette Nektast: megöli, ha nem takarodik el az ajtótól. Igaz, épp csak akkor húzta ki az ujjait Sera forróságából.

– Ja. – Ismét megköszöri a torkát. – Azért bocsánatot kérek.

Nektas felnevetett.

– Ugyan! Emlékszem, milyen érzés...

A draken szeméből kihuny a fény, és Ash ezt most keményebben és mélyebben érezte a mellkasában, mint valaha. Mert még ha ő maga át is élt rengeteg veszteséget – a szüleiét, azokét, akiket szeretett –, az semmi volt ahhoz képest, amikor valaki elveszíti a másik felét. A mindenét.

És Nektas már átélte ezt a veszteséget.

Kolis gondoskodott róla.

Ash a draken vállára tette a kezét.

– Az esküm, amit neked tettem, nem változott. Kolis meg fog fizetni mindazért, amit veled és a tieiddel tett.

Nektas mély levegőt vett, az orrcimpái megremegtek.

– Tudom.

– Rendben. – Ahogy Ash leengedte a karját, bal kézfeje tetején felcillant a házassági lenyomat aranyló örvénye. – Tudom, hogy a többiek többre vágnak egy rövid összefoglalónál, és látni akarják Serát.

– Látniuk kell őt – felelte Nektas, keresztbe font karokkal. – A saját szemükkel.

Ash megértette. A többieknek tudniuk kellett, hogy Sera az, akinek megismerték – meg kellett bizonyosodniuk róla, hogy a Felemelkedés során nem vesztette el önmagát, és hogy valóban az lett, amit ők mind éreztek.

Az Élet Valódi Ősi Lénye.

De várniuk kellett.

– Még nem igazán volt alkalmam beszélni vele – kezdte Ash.

– Ezt nem hittem volna – felelte szárazan Nektas.

Halovány mosoly suhant át Ash arcán, de gyorsan el is tűnt.

– Mielőtt bárkit a közelébe engedek, beszélnem kell Serával, meg kell bizonyosodnom róla, hogy jól van.

Nektas bólintott.

– Sok mindenen ment keresztül.

– Így van. – Tudta, még akkor is, ha Sera nem sokat mesélt a fogságáról.

De Ash *tényleg* tudta.

Még ha Kolis és Kyn nem is pofáztak volna, Ash sosem felejtí el, milyen kétségbeesetten akarta tudni Sera, hogy még mindig ugyanúgy néz-e rá. És tudta, miért tette fel ezt a kérdést – annak ellenére, hogy azt mondta, valójában semmi sem történt vele. Tisztában volt vele, mit lehet tenni valakivel, hogy félelmet keltsenek benne egy ilyen dologtól. Hiszen ő maga is első kézből ismerte ezt a kibaszott világot – tanúként és akaratlan résztvevőként is.

Egy gombócnyi bánat és düh akadt meg Ash torkában, de nem engedte, hogy megfojtsa. Ha hagyta volna, az Serát is megfojtaná.

– Idő kell neki, hogy összeszedje magát. Szükségem van rád, hogy ezt lehetővé tedd neki.

– Megoldom – biztosította Nektas habozás nélkül. – Gondoskodom róla, hogy a többiek békén hagyjanak titeket ma este és éjszaka. Én továbbra is járőrözök, hátha valami idióta úgy dönt, hogy ez egy tökéletes nap a pusztulásra.

Vérszomjas mosoly jelent meg Ash ajkán. Tetszett neki az utolsó mondat.

- Lehet, hogy nem lesz elég egyetlen éjszaka.
- Majd akkor megyünk át a hídon, amikor odaérünk.
- Én félegetem azt a hidat, amikor odaérünk – figyelmeztette Ash.

A drakennek félmosolyra húzódott a szája, tekintete visszatért az ajtókhoz.

– Kétlem, hogy Sera egyáltalán engedné, hogy megépüljön az a híd. Ash felhorkant. Nektas valószínűleg pontosan eltalálta.

– Te tényleg... – Félbeszakította a mondatot, amikor hirtelen savanykás íz és szorogás töltötte meg a torkát, egy érzés, ami nem a sajátja volt. Megfeszült a gerince. – Vissza kell mennem hozzá.

Nektas bólintott.

– Álmodik. – Tekintete visszatért Ashhez. – És nyugtalanok az álmai. A meglepetés átszúrta a mellkasában húzódó súlyt.

– Máris kapcsolódsz hozzá?

– A születésének pillanata óta kapcsolódunk hozzá. – Nektas szemei fényesen, ragyogó kékben izzottak. – Csak nem tudtuk.

Honnan is tudhatták volna? Csak kevesen tudták, hogy Ash apja, Eyt-hos az utolsó életparaszát – és a fiáét is – egy halandó érvonalban helyezte el. És azok, akik tudtak róla, nem tartoztak közéjük. Azt sem sejtették, hogy egy halandó képes túlélni a Felemelkedést, és ősi lényé válni. Ez mindannyiuk számára ismeretlen dolog volt.

Ash megfordult, majd megállt. Volt még valami, amit el kellett mondania.

– Köszönöm.

Nektas félrehajtotta a fejét.

– Mit?

Visszafogott mosoly kúszott Ash ajkára, és megfogta a draken tarkóját.

– A segítségedet és a hűségedet mindezek alatt az évek alatt.

Nektas viszonzta a gesztust, megnyugtató volt a kezének súlya.

– A hűségünk iránt az azokból az áldozatokból kovácsolódott, amiket meghoztál, és az akarated erejéből, Ash. A hozzád fűződő kötelékünk kiérdemelt, és semmivel sem gyengébb, mint egy *notam*.

Ash elismerően bólintott.

– És Sera?

Nektas tekintetében helyeslés csillant, miközben elmosolyodott.

– Kérdemelte, annak ellenére, hogy nem is kellett volna. – Megszorította Ash vállát, majd leengedte a kezét. – Vigyázz rá!

– Mindig! – esküdött Ash, és ez valóban eskü volt: olyan, amit egy örökkévalóságon át is beteljesít majd.

Ash ott hagyta Nektast a folyosón, és visszatért Serához. Hangtalanul lépett be a lakosztályba. Tekintete azonnal megtalálta őt, és mintha megállt volna az idő.

Sera a hátán feküdt, ezüstösszőke fürtjei szétterültek a párnán és az egyik meztelen vállán. Ash az ágyhoz lépett, pillantása követte a tincseket egészen addig, ahol Sera rózsás mellbimbója kikandikált a hajszálak közül, majd tovább a takaróhoz, amit még korábban húzott rá, mielőtt elhagyta a szobát.

Görcsbe rándult a gyomra a vágtyól, de visszafogta magát – ezt talán akkor is meg kellett volna tennie, amikor Sera felébredt. De a fenébe is, elvesztette az önuralmát. Nem bánta, amit az elmúlt néhány órában együtt átéltek, és tudta, hogy Sera sem, de ettől még lehetett volna több esze is.

Ahogy Nektas is mondta, Sera elméje és teste sok mindenen ment keresztül, és ennek az egyik nyoma most ott volt az arcán.

A szemöldökei – valahol a sötétszőke és barna között – összevontan árkolódtak homlokára, egy kis ráncot képezve köztük. Az arcán lévő szempilók – mind a harminchat – élesen kirajzolódtak a szokottnál is sápadtabb bőréen. A hosszú, sötét pillák megremegtek az orcáján.

Álmodott. És az álmai tele voltak nyugtalansággal és szorongással.

Ash testébe feszültség költözött, miközben felemelte a takarót, és bebújt mellé az ágyba. Ahogy letekintett rá, a citrom fanyar íze még erősebben érződött a torkában.

Tudni akarta, miről álmodik... mégis, volt benne egy kis gyengeség is, ami miatt inkább mégsem akarta tudni.

Mert nem volt biztos abban, mit tenne, ha megtudná. De ha tippelnie kellett volna, valószínűleg hasonló lenne ahhoz, amit az a látomás – amit annak idején olyan iszonyatosan félreértelmezett – figyelmeztetésként hozott: hogy a dűhe lángba borítja a birodalmakat, és semmi sem marad utána, csak halál és pusztulás.

És ha Kolisra gondolt, pontosan ilyen düh öntötte el Asht. Olyan vad és féktelen düh, amitől szívesen végignézná a birodalmak porba hullását is, csak hogy láthassa Kolis halálát. Nem érdekelte, hány lélek kerülne

Aszfodélosz Oszlopain keresztül a túlvilágra a tettei miatt. Tényleg nem érdekelt. Csak az számított, hogy Serának soha többé ne kelljen félnie attól a rohadéktól. Csakhogy a dühe végül Serának is ártana. Élet nem létezhet halál nélkül. És fordítva. Az ő dühe a birodalmak végétét jelentené. *A kettejükét* is.

Úgyhogy marhára ideje volt lehiggadnia.

Ash figyelte Serát, tudva, hogy valószínűleg behúzna neki egyet, ha tudná. A szája sarkában röpke, halovány mosoly jelent meg. Úgy tűnt, Sera kissé megnyugodott, de Ash még mindig érezte a benne lappangó nyugtalanságot. Remélte, hogy ami gyötörte, el fog múlni, és vonakodott felébreszteni. Sera nem sokkal azután aludt el, hogy szeretkeztek, és szüksege volt a pihenésre. De néhány percnyi őrzés után ismét összerándultak a szemöldökei. Keze megrezzent, ujjai a takaróba kapaszkodtak, míg bütykei el nem fehéredtek. Ekkor újabb érzélem érte el Asht.

Keserű és fojtogató.

Félelem.

Aztán olyan hangot hallatott, amit Ash ritkán hallott tőle.

Sera *nyöszörgött*.

Majd egy szót sikoltott.

Csak egyet.

– Ne!

Ash egész lényé beleremegett. A francba. Csak feküdni ott, és nem tenni semmit – még ha csak egy rémálom is volt –, a düh és a bánat olyan fagyos keverékével öntötte el, hogy belesajdult. A karja megremegett, ahogy felemelte a kezét.

Szedd össze magad! – emlékeztette magát. Sera most nem a haragjára volt kíváncsi. Behunyta a szemét, kitisztította az elméjét. Amire Serának most szüksége volt, az mindaz, amit Ash magától megtagadott, miután túlélte Kolis büntetéseit és az ősi ribanc, Veses követeléseit. Serának vigaszra és állandóságra volt szüksége. Támogatásra. A remegés megszűnt. Mellkasa elernyed.

Megfékezte a benne tomboló halálos haragot. Finoman megérintette az arcát, és állkapcsa megfeszült, ahogy Sera álmában remegett. Egy energialöket áradt át belőle Ashbe, felélesztve az ősi esszenciát.

Ash megcsókolta a homlokát, enyhítve a feszültséget.

– Sera! – szólította, és hagyta, hogy egy kis erő is szivároгjon a hangjába. Volt rá esély, hogy nem működik – kényszerítést más Ősi Lényre

csak az Élet Ősi Lénye alkalmazhatott –, de Sera épp csak most emelkedett fel, még messze volt a teljes hatalmától. Ash remélte, hogy működni fog... majd utálta is ezt a reményt. Egyáltalán nem volt ínyére ezt tenni. De Sera félelmét még jobban gyűlölte.

– Ébredj, liessa!

1. fejezet

ASH HANGJA CSALOGATOTT VISSZA AZ ÁLOMBÓL. Éreztem, ahogy zakatoló szívverésem lassulni kezd, és egy száraz, szinte fájdalmas nyelést erőltetve megmozdultam. A torkom olyan volt, mintha napokig – sőt évekig – sikítottam volna. Pedig nem sikítottam azóta, hogy az Istenek Városában voltam. Azóta, hogy Dalos...

Hűvös ajkak érintették az arcomat, én pedig azonnal a hatalmas, feszes testhez fordultam. Egy kar felemelkedett, helyet adva, hogy odafészkeljem magam a mellkasához.

Minden feszültség kiszállt belőlem, ahogy hozzábújva elernyedtem. Ilyen hatással volt rám. Megnyugodtam. Minden porcikámban.

Kezemet az oldalára tettem, ajkamat a nyaka tövében lévő mélyedésre nyomtam.

– Nem akartam elszundítani.

Ash ajkai a fejem búbját súrolták.

– Semmi baj, liessa!

Valami *gyönyörű*.

Valami *erőtéljes*.

Minden egyes alkalommal, amikor kimondta ezt a szót, úgy simogatta végig a lelkemet, mint egy gyengéd érintés, és az összetartozás, a kíváncsiság és megbecsültség érzésével töltötte meg a szívemet – olyan dolgokkal, amikre egész életemben kétségbeesetten vágytam.

– Álmodtál – mondta halkán.

A gyomrom összerándult. Kiabáltam? Ezért égett a torkom?

– Álmodtam?

Rövid szünet következett.

– Nem emlékszel?

– Nem – hazudtam, miközben a bőröm bizseregni kezdett. – Valami furcsát csináltam?

Az ajkai ismét a homlokomat súrolták.

– Nem, liessa. Csak nyugtalan voltál.

Ó, hála az isteneknek.

Még jobban hozzásimultam, mintha ő lenne a hűsítő takaróm.

– Mennyit aludtam?

– Egyáltalán nem sokat. – Ash a derekam köré fonta a karját. – Kevesebb mint fél órát.

Befészkelve a nyakának hajlatába, elmosolyodtam.

– Miért érzem úgy, hogy hazudsz?

– Mert hazudok.

Rekedt nevetés tört fel belőlem, mire megfeszült körülöttem a karja, és megszorított egy pillanatra.

– Szóval csak próbáltad elhitetni velem, hogy nincs semmi gond azzal, hogy elaludtam, miután napokig sztázisban voltam?

– Az az alvás, amit átéltél, nem feltétlenül pihentető – magyarázta olyan türelemmel, ami nekem még csak nyomokban sem volt a birtokomban. – Nem az, amikor a test ilyen drasztikus változásokon megy keresztül. – Elhallgatott egy pillanatra. – És én sem igazán hagytalak pihenni az ébredésed után.

Emlékek – némelyik édes, mások egészen botrányosak – tódultak elő abból az időből, amit az ébredésem utáni órákban együtt töltöttünk, és ettől megfeszültek a lábujjaim.

– Egyáltalán nem panaszkodom a pihenés hiánya miatt.

Sötétan érzéki nevetés cirógatta a fejem búbját.

– Nem is gondoltam, hogy panaszkodnál. – Hangjában ott lapult az a nyers, férfias önelégültség. – De a Felemelkedés megterheli az embert. Szükséged van a pihenésre.

– Nem érzem úgy, hogy pihennem kellene – tiltakoztam, miközben továbbra is a mellkasához simulva beszéltem.

– Pedig kellene. – Egyik térdét beékelte az enyéim közé, még közelebb préselve magát hozzám. – Van időnk. Annyi időnk van, amennyit csak szeretnél.

Idő? Milyen furcsa fogalom. Persze, van. De mennyi? Aligha elég. És már így is jócskán eltöltöttünk belőle az ágyban: csókolózva, egymást izelve, szeretkezve... miközben teljesen figyelmen kívül hagytuk a világot.

És ami azon túl várt ránk.

Bár semmire sem vágytam jobban, mint hogy ezen a birodalmakon túli helyen maradjak, ahol semmi sem érhet el minket, fortyogott bennem a nyugtalanság. Annyi minden várt ránk, és egyikünk sem volt igazán felkészülve rá.

Kezdve azzal, amivé váltam.

Ash kissé elfordította a fejét, és ajkát a meztelen vállamra nyomta, miközben beletúrt a fürtjeimbe.

– Mondtam már, mennyire gyönyörű a hajad? – kérdezte.

A gyomrom hirtelen görcsbe rándult.

Nem ez volt az első alkalom, hogy ezt mondta. Asht ugyanúgy lenyűgözte a hajam, mint engem az ő mosolya. Imádta a hajam világos árnyalatát. De most mozdulatlaná, nehezzé vált körülöttem a levegő. *Belégzés.* Éreztem az áporodott orgonák fojtogató illatát. És bár egyetlen porcikámmal sem akartam, mégis láttam magam előtt a Halál Valódi Ősi Lényét, ahogy a féloldalas mosolya szertefoszlik. Rám nézett – nem, *vizslatta* a hajam színét. Hallottam Kolis hangját...

– Utálta a hajam – böktem ki, miközben a szívem ki akart ugrani a helyéről. Még erősebben összeszorítottam a szemem, és fehér fényvillanások robbantak a szemhéjam alatt.

Ash ujjai megtorpantak.

– Tessék?

– Kolis – suttoztam. Ekkor döbentem rá, hogy a karjába kapaszkodom. Ashsel voltam. Körülvett a citrusos, friss illata. Az ő ujjai voltak a hajamban. Az Árnyékföldeken voltam. Biztonságban. Felemelkedve, erősen. Védve. Sőt, ami még fontosabb: maradéktalanul képes voltam megvédeni magam. Tudatosan lazítottam az ujjaimon. – Gyűlölte ezt a színt, és gyakran szóba is hozta.

Feszültség áradt szét Ash testében, és a bőre még hűvösebbé vált.

Francba!

Nem akartam elvenni a békéjét. Vagy talán nem is én vettem el. Talán Kolis tette... aki még csak itt sem volt.

Ash mellkasa megemelkedett, az enyémnek feszült, ahogy mély levegőt vett.

– Még egy példa arra, mekkora kibaszott idióta Kolis.

– Sotoriának vörös haja volt – magyaráztam, miközben legszívesebben többször is torkon vágtam volna magam. – Szerintem ez volt a gond.

– Leszarom, milyen haja volt.

– Nem mintha az ő hibája lett volna – mondtam rögtön, megvédvé azt a lelket, amelyik Ash apjának köszönhetően nemrég még bennem lakozott. Ő az egyetlen, aki valóban képes megölni Kolist, és már a Csillag gyémántban van. De akkor is... meg akartam védeni őt.

És ez valószínűleg mindig is így lesz.

– Nem mondtam, hogy az ő hibája volt. – Keze mélyebbre siklott a hajamba, majd finoman hátrébb húzta a fejem. – Sera?

– Mi az?

– Nézz rám!

Nem néztem rá? Nem. Lángolt az arcom, ahogy kinyitottam a szemem. Csak néhány centi választott el bennünket, és mindent betöltöttek azok a sötét, fekete pillák, amik hűvös acélszürke, fehérrel csíkozott íriszke-keretettek, és amiket az éteri erő fénye világított meg.

– Azt akarom, hogy rám nézz, miközben ezt az ígéretet teszem – mondta, hangja olyan kemény volt, olyan fagyos, mint a legkegyetlenebb börtön, szöges ellentétben azzal, ahogy velem bánt. – Tudom, hogy Kolist nem lehet megölni. Még. De meg fogom sebezni. Alaposan. Azt fogja kívánni, hogy bárcsak meghalna. Könnyörögni fog érte.

Borzongás futott végig rajtam. Egy pillanatig sem kételkedtem ebben az esküben. És bár én akartam lenni az, aki kimondhatatlan fájdalmat okoz annak a rohadéknak, Kolis megölte Ash apját és anyját. És oly sok mást is. Kolis Ashnek sokkal nagyobb fájdalmat okozott, mint amit én egyáltalán fel tudnék fogni.

– Ezzel semmi gondom – mondtam. – Amíg kapok pár percet vele. És valami nagyon éles tárggyal.

– Áll az alku! – Ujjai a tincseim köré fonódtak.

– Én... – Elakadtam, mert valami kizökkentett. Annyira elhúzódtam, hogy Ash egész arca elém tárult, és akkor megláttam őt – a maga valójában. Egy pillanat alatt lelassult az állandó, szinte kaotikus gondolatáradat.

Végigpásztáztam a vonásait, és minden gondolatom elszállt a birodalmakról. Csodálat töltött el.

Mintha először látnám őt.

Minden részlete élesebbé vált előttem. Minden vonása élénkebb és változatosabb lett. Dús, hullámos haja – még nedvesen is – barna árnyalatok egész skáláját mutatta: volt benne sötét és világos, gesztenyés árnyalatokkal keverve. Egy tincs, ami már kezdett hullámosra száradni, a szája sarkát súrolta – annak a telt, gazdag színű szájnak, aminek a színe valahol a vöröses rózsaszín és barna között volt. Egy másik tincs az állkapcsa erős, élesen metszett vonalára simult. Az arcszörzetének nyoma is kirajzolódott, amit valószínűleg a halandó szememmel korábban észre sem vettem volna.

Te jó ég! Hogy nem vettem ezt észre rögtön, amikor felébredtem a sztázisból?

A sötétebb árnyalatú hajszínhez illő szemöldöke összerándult.

– Sera? Jól vagy?

– Igen. – Elfordítottam a tekintetem róla, és felkönyöklöve körülnéztem a hálószobában.

Csak az ágy melletti kis lámpa világított. Normál esetben ez nem lett volna elég ahhoz, hogy apró részleteket lássak, de most világosan láttam, hogy nem csak Asht tudtam jobban kivenni. A fürdőszoba ajtaja nyitva maradt, és átláttam egészen a másik ajtóig, ami egy privát helyiségbe vezetett – Ash ott szokott tárgyalni, ha a lakosztálya közelében akart maradni. Láttam a fésülködőasztalt, és ki tudtam venni a márvány enyhe szürke erezetét. Láttam a nyomokat is, amiket az ecset hagyott maga után a fán, amikor az ajtót pácolták. Sőt, még az árnyékkő falak halvány csillanását is, amit a lámpafény már nem ért el.

A gyomrom beleremegett, ahogy eszembe jutott, mit mondott a hamis Istenek Királya az árnyékkőről. Hogy az salak: mindaz, amit a sárkánytűz megolvasztott – beleértve az embereket is –, és ami utána kihűlt.

Az istenekre, ettől még mindig kirázott a hideg.

A keze kicsúszott a hajamból, és a csípőmre simult.

– Nem úgy tűnsz, mint aki jól van.

– A látásom. Élesebb lett. Jobban látok dolgokat. A termet. Téged. – Lenéztem rá. – Hogy lehet, hogy eddig ennyire vak voltam, és csak most veszem ezt észre?

Az ajkai körül megfeszülő vonások azonnal elernyedtek.

– Elég elfoglalt voltál, mióta felébredtél a sztázisból.

– *Ennyire* elfoglalt?

Félmosolyra húzódtott a szája.

– Az is lehet, hogy az érzékeid most kezdenek kiélesedni. – Szempilái lejjebb ereszkedtek, elrejtve a tekintetét. – Nem mindig történik meg azonnal, és gyakran szakaszokban zajlik, órák, sőt napok alatt.

Újra körbenéztem a hálószobában. A nehéz függönyök eltakarták az erkélyajtókat.

– Neked mennyi időbe telt?

Hűvös ujjai épp csak súrolták a mellem ívét, miközben egy tincset hátrasimított a vállam fölött, a fülem mögé.

– A látásom azonnal megváltozott.

A szememet forgattam.

– Hát persze.

A mosolya szélesebb lett.

– A hallásom néhány órán belül élesedett ki, de a többihez kellett pár nap.

– A többihez?

– Ahhoz, hogy érzékeljem a körülöttem lévőket és a környezet finom változásait – magyarázta, mire a homlokom ráncba szaladt, mert fogalmam sem volt, mit ért ez alatt. – És hogy megértsem a drakeneket, ahhoz is kellett néhány nap.

Meglepődés nyilallt belém. Ránéztem, és akkor megint az a különös, megmagyarázhatatlan bizonyosság lobbant fel bennem. Ash valóban értette a drakeneket. Minden Felemelkedett ősi lény képes volt rá, ahogy néhány legősbibb isten is.

Azt hittem, csak viccelt, vagy hogy pusztán az érzéseiből következtet a gondolataikra. De ez a kettő együtt járt. Egyszerre érezte az általános hangulatukat vagy szükségleteiket, és hallotta is, amit gondoltak.

– Úgy hívják, hogy *te'lepé* – folytatta. – Egyfajta kötelék. Egy notam, ami lehetővé teszi, hogy a drakenek átküldjék a gondolataikat hozzánk. Akár még istenekkel is kialakulhat ez a kapcsolat, ha elég bizalommal vannak irántuk.

Notam? Összeráncoltam a homlokom. Nem ezt említette Attes is? Próbáltam elképzelni, milyen lenne hallani a drakenek hangját a fejemben, de nem ment.

– Ők nem hallanak bennünket így, ugye?

Ash megrázta a fejét.

– Nem tudom, de azt hiszem, hogy az apám tudott velük közvetlenül beszélni. Szóval előbb-utóbb te is képes leszel rá.

Már épp kezdtem az alsó ajkamat a fogaim közé húzni, amikor az agyammal ráharapva el is kaptam a bőrt, még mielőtt ráéreztem volna, mit csinálok.

– Az istenekre – szisszentem fel összerándulva. – Ha ez így megy tovább, már nem is marad ajkam.

Ash rekedten, alig hallhatóan felnevetett, mégis tisztán érzékelttem a hangszín különbségét. Imádtam, amikor nevetett, mert tudtam, hogy ő is hosszú időt élt le nevetés nélkül. De most, ebben a hangban rejtett valami könnyedség. Mentess minden visszafogottságtól. Emlékeztetett rá, hogy már nem tart elzárva magából hatalmas darabokat előlem.

És bár az ajkam égett, lehajtottam a fejem, és a számat az övéhez érintettem. A csók lágyan indult, szeretetteljes vallomásként, de egy szikra fellobbant, és tovább táplálta a vágy tüzét, ami ott lüktetett mindkettőnk ereiben. Ajkai az enyémhez simultak, és elcsíptek néhány apró vércseppet, amit én magam idéztem elő. Nyelvével szétnyitotta ajkaimat, és olyan íze volt, mint a whiskynek, amit még azelőtt ivott, hogy én elaludtam: tölgy és fűszer.

Tudtam, hogy ha tovább csókolom, soha nem fogunk kiszállni ebből az ágyból.

Vonakodva elhúzódtam, majd a hátamra estem – nagyjából annyi kecsességgel, mint egy vadkan.

– Szóval... – Ash felé sandítottam. A szája még mindig nyitva volt, enyhén megduzzadt, írisze színe izzó ezüst, ragyogó éteri csíkokkal, az ősi esszenciával. Úgy nézett rám, mintha fel akarna falni... *Az istenekre!* Gyorsan elfordítottam a tekintetem, mielőtt még a maradék önuralmam is elillant volna.

Megköszörültem a torkom.

– Kíváncsi vagyok, mennyi időbe telik, míg kifejlődik nálam is az a különleges hallás. Órák? Napok? Hetek?

– Hetekig biztosan nem fog tartani. – Ash az oldalára gördült, és az öklére támasztotta a fejét.

– És ha mégis? – kérdeztem a hajvégeimmel babrálva.

– Nem fog.

– Elég magabiztosan állítod. – Közben én épp egy szorongási spirál szélén egyensúlyoztam, holott tudtam, hogy nincs rá okom. Ez volt az elcsesztett dolog az elmémben: az, ami a Felemelkedés után sem változott meg. Attól, hogy tudtam, nincs miért aggódni, még aggódtam. Sőt, általában ettől aggódtam csak igazán. – Nem mintha lehetetlen lenne. Halandó voltam. Nem is lett volna szabad Felemelkednem. Lehet, hogy valami félrement. Ha igen, akkor majd... nem is tudom, le kell cserélned engem egy defekt nélküli ősi lényre.

– Lehetséges.

Leesett az állam, és Ash felé kaptam a tekintetem.

Kacsintott.

– Ne merj cuki lenni és kacsintani! – parancsoltam rá. – *Lehetséges?*

Felnevetett, a hangja most is szabad, korlátoktól mentes volt.

– Mintha valaha is fontolóra venném. Még ha lehetséges is lenne... márpedig nem az.

Megragadta a kezem, és elhúzta a hajamtól.

– Számomra soha nem létezett más, csak te – mondta, és elakadt a lélegzetem, ahogy összefonódott a pillantásunk. – És nem is fog.

– Nekem sincs senki rajtad kívül – esküdtem. – Soha nem is lesz.

– Tudom. – Az állkapcsa csak egy leheletnyit feszült meg, de a tekintete továbbra is simogató és meleg maradt.

– Épp ezért vagyok még mindig egy kicsit dühös rád.

Összeráncoltam a homlokom.

– Miért?

– Azt akartad, hogy továbblépjek – emlékeztetett. Úgy ejtette ki a szavakat, mintha rossz ízüiek lennének. – Azt akartad, hogy találjak valakit, akit szerethetek, és hogy visszaszerezsem a kardiámat. Tényleg ezt mondtad nekem, pedig te, épp te lettél volna az utolsó, akinek a részéről ez tényleg rendben lett volna.

– Azért mondtam, mert haldokoltam.

– Gyenge kifogás.

– Szerintem nagyon is jó kifogás – vágtam vissza. – És mit jelent az, hogy épp én lettem volna az utolsó? Komolyan gondoltam, amit mondtam... hogy szeretném, ha megtalálnád a szerelmet...

– Ez baromság, Sera.

– Nem az.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A nevetése pengeéles volt.

– Ha valahogy tényleg visszaszereztem volna a kardiámat, és találtam volna valaki mást, azt akarod mondani, hogy te nem találtál volna módot rá, hogy kísértetként kísérts engem?

Összefontam a karom a mellem alatt, és felemeltem az állam.

– Egyáltalán nem.

Felvonta a szemöldökét.

Álltam a tekintetét.

Várt, majd megkérdezte:

– Tényleg?

– Tényleg.

Ash lehajtott a fejét, mígnem csupán néhány centi választott el minket egymástól.

– Tudom, ki vagy te, Sera.

– Remélem is! – vágtam vissza.

– Tudom, hogy sokkal törődőbb vagy annál, mint amit mutatsz. Tudom, hogy hihetetlen kedvességre és áldozatra vagy képes, amit legfeljebb a vadságod és macacsságod képes felülmúlni – magyarázta, miközben pupillái mögött lüktetni kezdett az éteri fény. – De nem vagy valamiféle szent, önfeláldozó lény.

Összepréseltem az ajkaimat.

– Nos, ezt az utolsó részt valóban nem cáfolnám.

– Nem is tudnád. – Ash végigsimított a keresztbe font karomon, és ujjait az egyik alkarom köré kulcsolta. – Mert ahogy bennem is, benned is ott lapul egy kis szörnyeteg. Képes vagy hideg, gyors megtorlásra. És hazudnék, ha azt mondanám, hogy benned ugyanolyan forrón áramlik a megbocsátás, mint a bosszú.

Nem is tagadhattam, hogy bennem jóval több volt a szörnyeteg, mint benne. Ő nem próbálta lemosni magáról a vér foltjait. Emlékművet állított azoknak, akiknek az elvesztéséért felelősnek érezte magát. Az én kezeimhez soha nem tapadt vér. Nem éltem együtt azok életével, amiket elvettem. Ez a legtöbb embert menekülésre készítette volna.

Ash szétfeszítette a karomat, és szája az enyémhez ért, enyhén megharapta az alsó ajkam.

– Gondolkodás nélkül adsz, és habozás nélkül el is tudsz venni. És birtokló vagy, liessa.